

அன்பு, ஆசை, நட்பு என்பவற்றின் பொருளதைத் தவிர வறே ஒரு பொருளகைக் கொண்டதென்ற சொல்லும்படியான காதல் என்னும் ஒரு தனித்தன்மைஆண், பெண் சம்மந்தத்தில் இல்லை என்பதை விவரிக்கவே இவ்வியாசகம் எழுதப்படுவதாகும். ஏனெனில் உலகத்தில் காதல் என்பதாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதனுள் ஏதோ பிரமாதமான தன்மை ஒன்று தனிமையாக இருப்பதாகக் கற்பித்து மக்களுக்குள் புகுத்தி, அனாவசியமாய் ஆண் - பெண் கட்டி வாழ்க்கையின் பயனை மங்கச் செய்து காதலுக்காகவென்று இன்பமில்லாமல் திருப்தியில்லாமல் தொல்லடைப்படுத்தப்பட்ட வரப்படுகின்றதை ஒழிக்க வேண்டுகின்றதைக் காகவையோகும். ஆனால்....

காதல் என்றால் என்ன? அதற்குள்ள சக்தி என்ன? அது எப்படி உண்டாகின்றது? அது எது வரையில் இருக்கின்றது? அது எந்த எந்த சமயத்தில் உண்டாவது? அது எவ்வெப்போது மறைந்து விடுகிறது? அப்படி மறைந்து போய் விடுவதற்குக் காரணம் என்ன? என்பவனையென்ற விஷயங்களைக் கவனித்து ஆழந்து யோசித்துப்பார்த்தால் காதல் என்பதின் சத்தற்ற தன்மையும், பொருளற்ற தன்மையும், உண்மையற்ற தன்மையும், நித்தியமற்ற தன்மையும் அதைப் பிரமாதப்படுத்துவதின் அசட்டுத்தனமும் ஆகியவகைகள் எளிதில் விளங்கிவிடும்.

ஆனால் அந்தப்படியோசிப்பதற்கு முன்னே இந்தக் காதல் என்ற வார்த்தையானது இப்போது எந்த அர்த்தத்தில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது? உலக வழக்கில் அது எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது? இவற்றிற்கு என்ன ஆதாரம்? என்பவகைகளைத் தெரிந்து ஒரு முடிவு கட்டிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

இன்றைய தினம் காதலைப் பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் “காதல் என்பது அன்பு அல்ல, ஆசை அல்ல, காமம் அல்ல, அன்பு - நேசம் - ஆசை - காமம் என்பவை வறே, காதல் வறே, நட்பு வறே என்றும் அது ஒரு ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் தங்களுக்குள் நேரே விவரித்துச் சொல்ல முடியாத ஒரு தனிக் காரியத்திற்காக ஏற்படுத்துவதாகும்.

அக்காதலுக்கு இணையானது உலகத்தில் வறே ஒன்றுமே இல்லையென்றும், அது ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடமும், ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடமும் மாதிரித்தான் இருக்க முடியும். அந்தப்படி ஒருவரிடம் ஒருவருக்குமாக இருவருக்கும் ஒரு காலத்தில் காதல் ஏற்பட்டு விட்டால் பிறகு எந்தக் காரணம் கொண்டும் எந்தக் காலத்திலும் அந்தக் காதல் மாறவே மாறாது என்றும், பிறகு வறே ஒருவரிடமும் அந்தக் காதல் ஏற்படாது. அந்தப்படி மீறி அந்தப் பெண்ணுக்கோ, ஆணுக்கோ வறே ஒருவரிடம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது காதலாயிருக்க முடியாது. அதை விபச்சாரம் என்று தான் சொல்ல வேண்டுகின்றோம். அது ஒரு காலம் காதலாகாது என்றும், ஒரு இடத்தில் உண்மையைக் காதல் ஏற்பட்டு விட்டால் பிறகு யாரிடமும் காமமோ, விரகமோ, மோகமோ என்றெல்லாம் ஏற்படாது என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

மேலும் இந்தக் காதல் காரணத்தினாலேயே ஒரு புருஷன் ஓரே மனவையுடனும் ஒரு மனைவி ஓரே புருஷனுடனும் மாதிரி இருக்க வேண்டியது என்றும் கற்பித்து அந்தப்படி கட்டாயப்படுத்துதியும் வரப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தப்படி சொல்லுகின்றவர்களை எல்லாம் உலக அனுபவோகமும் மக்களின் அனுபவ ஞானமும் இல்லாதவர்கள் என்றோ அல்லது இயற்கையையும், உண்மையையும் அறியாதவர்கள் என்றோ அல்லது உண்மையை அறிந்தும் வறே ஏதோ ஒரு காரியத்திற்காக வேண்டி

வணேட்டுமனென்றே மறகைக்கின்றவர்கள் என்றதே தான் கருத வணேட்டி இருக்கின்றது.

அன்றியும் இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பற்றி நாம் சொல்லும் மற்றொரு விஷயமென்னவென்றால் ஒரு ஆணின் அல்லது ஒரு பெண்ணின் அன்பு, ஆசை, காதல், காமம், நட்பு, நேசம், மோகம், விரகம் முதலாகியவகளைப் பற்றி மற்றொரு பெண்ணோ ஆணோ மற்ற மனநாவதர்கள் யாராவதோ பசேவதற்கோ, நிர்ணயிப்பதற்கோ, நிரப்பந்திப்பதற்கோ சிறிது கட்ட உரிமையே கிடையாது என்றும் சொல்கின்றோம்.

இன்னும் திறந்து வளிப்படையாத் தரையமாய் மனித இயற்கையையும், சூதந் திரத்தையும், சூபாவத்தையும், அனுபவத்தையும் கொண்டு பசேவதானால் இவ்வை எல்லாம் ஒரு மனிதன் தனக்கு இஷ்டமான ஒரு ஓட்டலில் சாப்பிடுவது போலவும், தனக்குப் பிடித்த பலகாரக் கடையில் பலகாரம் வாங்குவது போலவும் அவனுடைய தனி இஷ்டத்தையும், மனோபாவத்தையும், திருப்தியையும் மாத் திரமே சரேந்ததென்றும் இவற்றுள் மற்றவர்கள் பிரவசீப்பது அதிகப் பிரசங்கித்தனமும், அனாவசியமாய் ஆதிகம் செலுத்துவதுமாகுமென்றும் தான் சொல்ல வணேட்டும்.

இவ்வளவு பெருமையையும் அணியையும் அலங்காரத்தையும் கொடுத்துப் பசேப்பட்ட காதல் என்பதன் முன்குறிப்பிட்டபடி அது என்ன? அது எப்படி உண்டாகிறது? என்பதன் யோசித்துப் பார்த்தால் யாவருக்கும் சரி என்று விளங்கிவிடும். காதல் என்கின்ற வார்த்தை தமிழா? வடமொழியா? என்பது ஒரு புறமிருந்தாலும் தமிழ் மொழியாகவே வதைத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு ஆண்பெண்கட்டத்துறையில் அன்பு, ஆசை, ஆவல், நட்பு, நேசம், விரகம் என்பவகளைத் தவிர வறோ பெருள்கள் எங்கும் எதிலும் காணப்படவில்லை. அதன் வறோவிதமான பிரயோகமும் நமக்குத் தென்படவில்லை.

அன்றியும் அகராதியில் பார்த்தாலும் மறேகண்ட பெருளதைத் தவிர வடமொழி மலத்தன் அனுசரித்துக் காதல் என்பதற்கு கொலை, கொல்லல், வட்டுதல், முறித்தல் என்கின்ற பெருள்கள் தான் கிறப்பட்டுக்கின்றன. மற்றப்படித் தனித் தமிழ் மொழியில் பார்த்தாலும் ஆண்பெண் சரேக்கைக் கட்டி மூதலியவை சமந்தமான விஷயங்களும் அன்பு, ஆசை, நட்பு, நேசம் என்பவகளைத் தவிர வறோ தமிழ் மொழியும் நமக்குக் காணப்படவில்லை.

இவகைளாடன் காதல் என்பதன் சரேத்துக் கொண்டாலும் இக்கருத்துக்களையே தான் மாற்றி மாற்றி ஒன்றுக்கு மற்றொன்றாகக் கிறப்படுகிறதே தவிர காதலுக்கென்று வறோ பெருளில்லை. ஆதலால் இவகைளன்றி காதல் என்பதற்கு வறோ தனி அர்த்தம் சொல்லுகின்றவர்கள் அதை எதிலிருந்து எந்தப் பிரயோகத்திலிருந்து கண்டு பிடித்தார்களென்பதும் நமக்கு விளங்கவில்லை. நிற்க, இப்பிப்பிட்ட காதலானது ஒரு ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ எப்படி உண்டாகின்றது? அல்லது மனநாவது மனிதனுடைய பிரவசேத்தகைக் கொண்டு உண்டாகின்றதா? ஒரு சமயம் தானாகவே உண்டாவதாயிருந்தால் எந்த சந்தர்ப்பத்தில் எந்த ஆதாரத்தின்மீது என்பவகைகைக் கவனித்தால், பெண் ஆணையோ ஆண்பெண்ணையோ தானே நேரில் பார்ப்பதாலும் அல்லது தான் மனநாவது மனிதர்களால் களேவிப்படுவதாலும் உருவத்தையோ, நடவடிக் கையையோ, யோக்கியதையையோ வறோ வழியில் பார்க்கக் கேட்க நேரீடுவதாலும் தான் உண்டாகக் கட்டும் தவிர இவகைள் அல்லாமல் வறோ வழியாக என்று சூலபத்தில் சொல்லிவிட முடியாது.

இந்தப்படியும் கட்ட ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடத்தில் காதல் ஏற்பட்டும் அந்தப்

பெண்ணுக்கு அந்த ஆணிடத்தில் காதல் ஏற்படாமல் போனாலும் போகலாம். இந்தப் ப்படியே ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடம் காதல் ஏற்பட்டு அந்த ஆணுக்கு அந்தப் பெண்ணிடம் காதல் ஏற்படாமல் போனாலும் போகலாம். எப்படியும் ஒரு மனிதன் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்த மாதிரித்தில் கட்டை மாதிரித்தில் தரிந்த மாதிரித்தில் அந்த வஸ்து தனக்கு வணேடும் என பதாக ஆசைப்படுகின்றானோ, ஆவல் கொள்கிறானோ அதுபோல தான் இந்தக் காதல் என பதும் ஏற்படுவதாயிருக்கின்றதே தவிர வறே எந்த வழியிலாவது ஏற்படுகின்றதா என பதும் நமக்குப் புலப்படவில்லை.

எப்பிப்பிட்ட காதலும் ஒரு சூயலட்சியத்தை அதாவது தனது இஷ்டத்தை திருப்தியைக் கோரித்தான் ஏற்படுகின்றதே தவிர வறேல்லை என பதும், காதலர்கள் என பவர்களின் மனோபாவத்தைக் கவனித்தால் விளங்காமல் போகாது. அதாவது அழகைக் கொண்டோ, பருவத்தைக் கொண்டோ, அறிவதைக் கொண்டோ, ஆஸ்தியைக் கொண்டோ, கல்வியைக் கொண்டோ, சங்கீதத்தைக் கொண்டோ, சாயலதைக் கொண்டோ, பற்றோர் பருமயைக் கொண்டோ, தனது போக போக கியத்திற்குப் பயன்படுவதைக் கொண்டோ அல்லது மற்றும் ஏதோ ஒரு திருப்தியை அல்லது தனக்குத் தேவையான ஒரு காரியத்தையோ குணத்தையோ கொண்டோதான் யாரும் எந்தப் பெண்ணிடமும் ஆணிடமும் காதல் கொள்ள முடியும். அப்பிப்பிட்ட அந்தக் காரியங்களில்லாம் ஒருவன் காதல் கொள்ளும் போது இவன் அறிந்தது உண்மையாகவும் இருக்கலாம் அல்லது அங்கு இருப்பதாக அவன் நினைத்துக் காதல் கொண்டு இருந்தாலும் இருக்கலாம் அல்லது வேஷ மாதிரித்தில் காட்டப்பட்ட ஒன்றினால் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

உதாரணமாக ஒரு நந்தவனத்தில் ஒரு பெண் உல்லாசமாய் உலாத்துவதை ஒரு ஆண் பார்க்கின்றான். பார்த்தவாடன அந்தப் பெண்ணும் பார்க்கின்றான். இரண்டு பரோக்கும் இயற்கையாய் ஆசை உண்டாகிவிட்டது. பிறகு யார் என்று இவர்களில் ஒருவர் கட்டேகிறார்கள். பெண் தன்னையே ஒரு அரசன் குமாரத்தி என்று சொல்லுகின்றான். இவனையார் என்று அவள் கட்டேகிறாள். உடனே ஆண் காதல் கொண்டு விடுகிறான். இவன் தான் ஒரு சவேகனுடைய மகன் என்று சொல்லுகிறான். உடனே அவளுக்கு அசிங்கப்பட்டு வறொப்பறே பட்டுப் போய் விட்டது. இது சாதாரணமாய் நிகழும் நிகழ்ச்சி.

இங்கு ஏற்பட்ட காதல் எதை உத்தேசித்தது? நிற்க, அவன் தன்னையே சவேகன் மகன் என்று சொல்லாமல் தானும் ஒரு பக்கத்தினைத் தேசித்து ராஜகுமாரன் என்று சொல்லிவிட்டால் அவளுக்கு அதிக காதல் ஏற்பட்டு “மறுஜனெ மத்தாலும்” இவனை விட்டுப் பிரியக் கூடாது என்று கருதி விடுகிறாள். நான்கு நாள் பறொத்த பின்புதான் காதல் கொண்டவன் அரச குமாரன் அல்ல என்றும் சவேகன் மகன் என்றும் அறிந்தான் என்று வதைத்துக் கொள்வோம். இந்த நிலையில் அந்தக் காதல் அப்படியே இருக்குமா? அல்லது இருந்தாக வணேடுமா? என பதையோசித்துப் பார்த்தால் காதல் ஏற்படும் தன்மையும் மறுக்கும் தன்மையும் விளங்கும்.

இந்தப் ப்படிக் கே ஒரு பெண்ணை நோயல்லாதவள் என்று கருதி ஒருவன் காதல் கொண்டபின் நோயுடையவள் என்று தரிந்தது அல்லது மற்றவனுடைய மனைவி என்று தரிந்தது அல்லது ஒரு தாசி என்று தரிந்தது அல்லது தன்னையே மோசம் செய்து தன்னிடம் உள்ள பறொளையை அபகரிக்க வந்தவள் என்று தரிந்தது.

இது பாலவே இன்னமும் தான் மூதலில் நினைத்ததற்கு அல்லது தனது நன்மைக்கும் திருப்திக்கும் இஷ்டத்திற்கும் விரோதமாயோ தான் எதிர் பார்க்காத கட்டை காரியத்திற்கு

அனுகூலமாகவோ ஏற்பட்டாவிட்டால் அந்தக் காதல் பயன்படுமா? அதை எவ்வளவு தான் கட்டிப்போட்டாலும் அது இருக்க முடியுமா? எனப் பவகைளையோசித்தால் உண்மையைக் காதலின் நிலையற்ற தன்மை விளங்காமல் போகாது. நிற்க, உண்மையைக் காதல் என்பது ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து உண்டாகுமா? அல்லது கொஞ்ச நாளாவது பழகியவுடன் உண்டாகுமா? பார்த்ததும் ஏற்பட்ட காதல் உயர்வானதா? அல்லது சிறிது நாள்தான் பழகியபின் ஏற்படும் காதல் உயர்வானதா? சரீரத்தையே கட்டிச் சரியாய் திரிந்து கொள்ளாமல் தீர இருந்து பார்த்தால்தான் ஏற்படும் காதல் நல்லதா? அல்லது சரீரத்தின் நிலைமையையே திரிந்து திருப்தி அடையாத காதல் நல்லதா? எனப் பவகைளையே கவனிக்காமல் போது சரீர மாறுபாட்டாலும் பொருத்தமின்மையாலும் ஏன் எப்படிப்பட்ட உண்மையைக் காதலும் மாற முடியாது? என்பதற்கு என்ன விடையாக முடியும்? அல்லது உண்மையாகவே ஒருத்தன் ஒருத்தியுடன் காதல் கொண்டு விட்டால் ஒருத்தி தப்பாய் அதாவது வேறொருவனிடம் காதல் கொண்டு விட்டதாய்க் கருத நேரினால்தான் அது பொய்யாகவோ மெய்யாகவோ இருந்தாலும் தன் மனதுக்குச் சந்தேகப்படும்படி விட்டால் அப்போது கட்டக் காதல் மாறாமல் இருந்தால் தான் உண்மையைக் காதலா? அல்லது தன் மனம் சந்தேகப்பட்டால் அதிருப்தி அடையாதால் நீங்கி விடக் கூடிய காதல் குற்றமான காதலா? என்பதற்கு என்ன மறுமொழி பகர முடியும்?

காதல் கொள்ளும் போது காதலர்கள் நிலைமை, மனப்பான்மை, பக்குவம், லக்ஷியம் ஆகியவையே ஒரு மாதிரியாக இருக்கலாம். பிறகு கொஞ்சக் காலம் கழிந்த பின் இயற்கையாகவே பக்குவம், நிலைமை, லக்ஷியம் மாறலாம். இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் காதலுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு சதா அதிருப்தியிலும் துன்பத்திலும் அழிந்து வளையுமா? என்று பார்த்தால் அப்போதும் காதலுக்கு வலுவில் லாததையும் அது பயன்படாததையும் காணலாம்.

ஒரு ஜாதகக் காதலர்களில் அவ்விருவரும் ஞானிகளாய் துறவிகளாய் விட்டார்களானால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவரை ஒருவர் பிரிவதும் வறியும் காதலுக்கு விரோதமாகுமா? விரோதமானால் அப்படிப்பட்ட காதல் பயன்படுமா? விரோதமில்லையானால் ஒருவர் ஞானியாகி துறவியாகிவிட்டால் மற்றவரை விட்டுப் பிரிந்து கொள்ளுவது காதலுக்கு விரோதமாகுமா? என்பதும் கவனித்தால் காதலின் யோக்கியத்தை விளங்காமல் போகாது.

பொதுவாக மனித ஜீவன் ஒன்றைப் பார்த்து நினைத்து ஆசைப்படுவதும், ஒன்றினிடம் பலதினிடம் அன்பு வையுதும் நேசம் காட்டுவதும் இயற்கையேயாகும். அது போலவே மனிதனுக்குத் தானாகவே எதிலும் விரகத்தி வருவதும் வறியும் கொள்வதும் பிரிவதும் இயற்கையேயாகும். பலவீனமாய் இருக்கும் போது ஏமாந்து விடுவதும், உறுதி ஏற்பட்ட பின் தவறுதலதைத் திருத்திக் கொள்ள முயற்சிப்பதும், அனுபவ ஞானமில்லாத போது கட்டுப்பட்டு விடுவதும், அனுபவம் ஏற்பட்ட பிறகு விடுதலை செய்து கொள்ளுவதும் இயற்கையேல்லவா?

உதாரணமாக ஒரு வாலிபன் ஏமாந்து ஒரு தாசியிடம் காதல் கொண்டு சோத்துக்களையெல்லாம் கொடுத்து விடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அந்த வாலிபனுக்கு அந்தத் தாசியிடம் ஏற்பட்டது காதல் என்பதா? அல்லது காமம் என்பதா? அதே தாசி சில சமயத்தில் தனக்குத் தாசித் தொழில் பிடிக்காமல் இந்த வாலிபனிடமே நிரந்தரமாயிருந்து காலத்தையே கழிக்கலாம் என்று கருதி விடுவதைப் பார்க்கின்றோம்.

ஆகவே இந்தத் தாசி கொண்டு காதலா? அல்லது வாழ்க்கைக்கு ஒரு சளகரியமான

வழியா? இதனை வாலிபன் அறியாமல் நேசத்தனை வளர்த்துக் கொண்டே வந்தால் இது ஒத்த காதல் ஆகிவிடுமா? இப்படியெல்லாம் பார்த்தால் காதல் என்பது ஆசை, காமம், நேசம், மோகம், நட்பு எனப் பலகளை விடச் சிறிது கட்டச் சிறந்தது அல்லவென்பது விளங்கிவிடும். அதற்கு ஏதேனோ கற்பனைகளைக் கற்பித்து ஆண்பணைகளுக்குள் புகுத்திவிட்டதால் ஆண்பணைகளும் தங்கள் உண்மையான காதலர்கள் என்று காட்டிக் கொள்ள வணைமென்று கருதி எப்படிப் பக்திவான் என்றால் இப்படி இப்படி எல்லாமிருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டதால் அந்நேர தங்களைப் பக்திவான்கள் என்று பிறர் சொல்ல வணைமென்று கருதிப் பிச்சுப் போடும்பட்டை நாமம் போடும்பட்டை சதா கோவிலுக்குப் போவதும் பாட்டுக்கள் பாடி அழுவதும் வாயில் "சிவ, சிவ" என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதுமான காரியங்களையே செய்து பக்திமான்களாகக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றார்கள் அதுபோலும், எப்படிக் குழந்தைகள் தங்குவது போல வஷேம் போட்டுக் கண்களை மட்டிக்கொண்டிருந்தால் பெரியவர்கள் குழந்தைகளின் தக்கத்தையைப் பரிசோதிப்பதற்காக 'தங்கினால் கால் ஆடும்' என்று சொன்னால் அந்தக் குழந்தை தன்னதைத் தங்குவதாக நின்கைக் கண்களென்று கருதிக் காலையே சிறிது ஆடும்போது அதுபோலும், எப்படிப் பணைகள் இப்படி இப்படி இருப்பது தான் கற்பு என்றால் பணைகள் அது போலவெல்லாம் நடப்பது போல் நடப்பதாய் காட்டித் தங்களையே கற்புள்ளவர்கள் என்று காட்டிக் கொள்ளுகின்றார்கள் அதுபோலும், உண்மையான காதலர்களானால் இப்படியெல்லாம் இருப்பார்கள் என்று சொல்லிவிட்டால் அல்லது அதற்கு இலக்கணம் கற்பித்து விட்டால் அது போலவே நடந்து காதலர்கள் என்பவர்களும் தங்கள் காதலரைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். இதற்காகவே அவர்கள் இல்லாத வஷேத் தையெல்லாம் போடுகிறார்கள். அதனை விவரிப்பது என்றால் மிகவும் பெருகிவிடும்....

ஆகவே ஆசையைவிட, அன்பைவிட, நட்பைவிட காதல் என்பதாக வறே ஒன்று இல்லலை என்றும் அவ்வன்பு, ஆசை, நட்பு ஆகியவையெல்லாம் கட்ட மக்களுக்கு அறிணைப் பொருள்கள் இடத்திலும் மற்ற உயர்திணைப் பொருள்களிடத்திலும் ஏற்படும்போல் தானே ஒழிய வறேல்லையென்றும் அதுவும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிந்து கொள்வதிலிருந்து, நடவடிக் கையிலிருந்து, யோக்கியதையில் இருந்து, மனப்பான்மையில் இருந்து, தவேயையில் இருந்து, ஆசையில் இருந்து உண்டாவதென்றும் அவ்வறிவும், நடவடிக் கையும், யோக்கியதையும், மனப்பான்மையும், தவேயையும், ஆசையும் மாறக் கட்டியதென்றும் அப்படி மாறும் போது அன்பும் நட்பும் மாற வணைப்பியது தான் என்றும், மாறக் கட்டியது தான் என்றும் நாம் கருதுகின்றோம்.

ஆகவே, இதிலிருந்து நாம் பொருளாகக் கொண்ட காதல் கட்டாததென்றோ அப்படிப்பட்டதில்லை என்றோ சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் அன்பும், ஆசையும், நட்பும் மற்றும் எதுவானாலும் மன இன்பத்திற்கும் திருப்திக் கும்மையொழிய மனதிற்குத் திருப்தியும், இன்பமும் இல்லாமல் அன்பும், ஆசையும், நட்பும் இருப்பதாய் காட்டும்பதற்காக அல்ல என்பதை எடுத்துக் காட்டும்பதற்காகவே இதனை எழுதுகின்றோம். இதுவும் ஏன் எழுதவணைப்பியதாயிற்று என்றால் மற்றவர்கள் திருப்தியிலும் சந்தோஷத்திலும் நுழைந்து கொண்டே தளபட்டிற்குக் கலெலாம் 'இது காதல்', 'அது காதலுக்கு விரோதம்', 'அது காம இச்சை', 'இது மிருக இச்சை', 'இது விபச்சாரம்' என்பது போன்ற அதிகப் பிரசங்கித்தனமான வார்த்தைகளை ஒரு விதப் பொறுப்புமில்லாதவர்கள் எல்லாம் கற்புவதால் அப்படிப்பட்டவர்கள் கற்புறையும் கற்பும் காதலையும் சற்றுப் பார்த்துவிடலாம் என்றே இதைப் பற்றி எழுதலானோம்.

(18.01.1931 'குடிரசு' இதழில் பெரியார் எழுதிய தலையங்கம்)

□□□□!

Written by
Friday, 22 August 2008 20:25 -

http://periyarvizippunarvuiyakkam.blogspot.com/2008/04/blog-post_23.html